

8. Apr. 1844

FAKTA

Dato:

8. Apr. 1844

Sidetal:

Dagbog B, side 83-86

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 211-

212

TRANSSKRIFTION

8 April

Et kjedeligt Exempel paa denne Kunstnernes Taushed, hvor de burde tale afgav Generalforsamlingen i Anledning af Thorvaldsens Begravelse. Vi kom sammen oppe i Kunstforeningens Locale, en Committée udvalgte til at gjøre Udkast til et Program, som da skulde forelægges den større Committée i Academiet. Kunstnerne, (hertil fandt man det billigt og rigtigt at henregne Theaterpersonalet), valgte Medailleur Krohn,¹ Malermester Rosent² og Balletmester Bournoville.³ Ordførerne under Forhandlingerne vare foruden de to sidstnævnte Herrer, en Hr From⁴ og Hr Libbert⁵ samt Hr Dalhof,⁶ der meget beskeden sagde: han kaldte sig ikke Kunstner, (ihvorvel han bedre kunde fortjene det Navn end mangfoldige af de Tilstædeværende. •84• De Ord, der bestandig gjentoges vare: ingen Beskedenhed – Kunstnerne stod ham nærmest! og paa den Grund gjorde man saa store Forlangender, at jeg virkelig ærgrede mig derover, dog mere da jeg hørte at Bournoville Dagen derpaa meldte 19 Figuranter fra Theatret som Deeltagere med Kunstnerne i Dagens Festlighed. Holst,⁷ Skuespilleren, har man fortalt mig, skulde have spurgt, om disse ogsaa vare Kunstnere? og da han fik Svaret "ja!" traadte han tilbage – men Kunstnerne sagde intet Ord; de vilde have den Ære at bære ham næsten hele Veien til Kirken og var dog ikke saa delicate, at de satte al Delicatesse til Side mod de Snyltegjæster, der vilde indtræde i deres Rækker, og jog dem ud. Vore Fordringer var sandelig støttede [overstreget: til] meget svagt. Han havde været vor Direktør og Professor, det var det hele; thi Thorvaldsen var en verdenshistorisk Person, hele Nationens Eiendom, og som Kunstner saa stor, at jeg finder det latterligt, [overstreget: at] om vi, der tilfældigviis syle med Pensel eller Meisel, ville betragte os som staaende ham et Haarsbred nærmere, end ethvert dannet Menneske, der med Kjærlighed har seet paa hans Værker. Haandværkerne, der gjorde en saa væsentlig •85• Tjenste ved at danne de Rækker, hvorigjennem Toget gik – hvorledes bleve de behandlede? Et Hold af dem skal have baaret; men da jeg kom forrest engang efter at have sluppet Baaren, saa jeg to Mænd i lange Sørgekapper, de gik lige efter Studenterne og [overstreget: umiddelbart] [lige] foran Kunstnerne; jeg spurgte Gertner,⁸ der gik der som Marschal, hvem disse to var, og han svarede: Representanter for Haandværkercorporationerne, hvem man havde sikkret Plads i Kirken – To! – Kunstnerne "der stode den Afdøde nærmere" vilde ogsaa bære Flor om Hatten for ham – jeg har ikke kunnet bekvemme mig dertil. – Dette er min Opfatning af min Stands Opførsel, jeg hører Andre seer den i et andet Lys. – Men jeg kan ikke noksom glæde mig over den Stemning der alligevel var kjendelig i hele Folket ved denne Leilighed; det har [dvs. var] meget elskværdigt at see Fornemme og Ringe saaledes at samles i een Følelse, og Hvormange dreves ikke her af en reen Tro paa den Mands Storhed, hvis Værker de maaskee sjældent havde haft Leilighed at see,

eller fattedes Dannelse til at forstaae. – Nei, Massen af Kunstnere danne en ækel raa Horde, der nødigst skulle lade Ord falde om, at de stode den Mand nær. Hvor langt værdigere opførte Haand- •86• værkerne og de Studerende sig; dog hvad jeg her har anket over var Mislyd, der ingen Magt kunde faa i den store, deilige Harmoni, i den yndige Tone, der gik gjennem Hovedstaden, selv paa en raa Vinterdag. En mageløs Virkning gjorde den sorte, oplyste Kirke, da vi fra Dagslyset traadte derind. Det Indtryk glemmer jeg ligesaalidt som Thorvaldsens mageløse Hoved med Laurbærkrandsen; som han laae der mindede han om Dante og Tasso, som man seer dem fremstillet. – Beklageligt er det at vore Digtere ikke ved en saadan Begivenhed kunde begeistres til bedre Productioner end dem vi have seet. Molbeks og et af X i Fædrelandet⁹ synes jeg bedst om; især de to sidste Vers af det sidste. Jeg finder Grundtvigs Yttring meget comisk, naar han siger ved at læse disse Digte: men Herre Gud! kan de da ikke lade være at kaste Snavs efter Manden! – –
laften forlader Moder Kallundborg,¹⁰ saa vi kan vente hende her imorgen tidligt med Diligencen. –

¹ F.C. Krohn (1806-1883).

² Malermester Carl Julian Rosent (1812-1869).

³ Balletmester August Bournonville (1805-1879).

⁴ Antagelig maleren H.C. From (1811-1879).

⁵ Antagelig maleren Georg Emil Libert (1820-1908).

⁶ Guldsmed Jørgen Balthasar Dalhoff (1800-1890).

⁷ Skuespiller Wilhelm Conrad Holst (1807-1898).

⁸ Portrætmaler J.V. Gertner (1818-1871).

⁹ De to digte blev bragt i Fædrelandet henh. 28. og 30. marts 1844.

¹⁰ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863), der i perioden opholdt sig hos sine aldrende forældre i Kalundborg.

lidighed er hos dem tilgængelig, ja næsten nødven-
sig. Lad det derfor stode ved sin Støben, at
klare mine egne Tanker, og lad mig ikke lide mig
store ved at indligte dem for Andne: et Skid.

Hvor Taler er om Kunst kan Ordet: Løspalk
ikke anvendes. Lag en Medbestyrelse til Land og
hvor ogsaa hjerne i Videnskabs Sære,
i de Kunstere.

8 April

Et kjædeligt Gjemmel paa denne Kunstneres
Tænkning, hvor de kunde tale afgav Generalforsam-
lingen i Anledning af Thorvaldsens Begravelse.
Vi kom sammen ogsaa i Kunstforeningens Locale,
en Committee indvalgte til at gjøre Medbest til
et Program, som saa skulde forelægges den store
Committee i Academiets Kunstnere, (hvilket fandt
man det billigt og rigtig at hente nogle Theaterper-
sonalet), valgte Medailleur Krohn, Maler mester
Nesent og Ballet mester Bonnaville. Ordspøreren
i den Forhandling var frøden de to sidstnæv-
te flere, en Mr From og Mr Lippert samt Mr
Dalhoff, der meget beskedent sagde: han kaldte sig
ikke Kunstner, (i hvorvel han bedre kunde fortjene det
Navn end mangfoldige af de Tilstedeværende.

De Ord, der bestandig gjentoges var: ingen Beske-
 denhed - Kunstnerne stod ham nærmest! og for
 den Grund gjorde man saa store Forlangender,
 at de virkelig erjindre mig derover, dog mere,
 sa de hente at Børnvoille Dagen derpaa meldte
 19 Figuranten fra Theatret som Deeltager med
 Kunstnerne i Dagens Festlighed. Blad, Sku-
 spilleren, havde man fortalt mig, skulde have
 spurgit, om disse ogsaa vare Kunstnere? og da
 han fik Svaret "ja!" traadte han tilbage - men
 Kunstnerne sagde intet Ord; de vilde have den
 Ære at bære ham næsten hele Nieu til Kirken
 og var dog ikke saa delicate, at de satte al de-
 licatesse til Side med de Lygtegjester, der
 vilde indtræde i deres Næb, og jeg den
 ind. Vore Fordringer var sandelig stattede
 det meget svagt. Man havde været ved Sinek-
 tor og Professor, det var det hele; thi Thorvald-
 sen var en verdenshistorisk Person, hele Nationens
 Eiendom, og som Kunstner saas oter, at de findes det
 latterligt, at om vi, der til fældigens syge med Pen-
 sel eller Meisel, villes betragte os som staaende
 ham et Plausbud nærmere, end ethvert saadant
 Menneske, der med Kjærlighed har set paa hans
 Værker. Klædsarkiverne, der gjorde en saa væsentlig

85

Fjærest ved at danne de Nætker, hvorjærmene
 Tøgt gik - hvorledes blev de behandlet? Et Billed
 af dem skal have været; men da j jeg kem først
 engang efter at have sluppet Bærene, saa j to
 Mand; lange S-gekker, de gik lige efter Studen-
 tene og ~~høvede~~ ^{lige} fra Kunstene; j spurgte
 fortæller, der gik der som Marschal, hvem disse
 to var, og han svarede: Representanter for Plaan
 ved kooperativene, hvor man havde sikket
 Plads: Kirken - To! - Kunstene, "de stode
 den Afside overene" vilde ogsaa have Plads
 om Platten for dem - j hen: "De kimmert begynde
 mig dettil. - Dette er min Opfatning af min
 Stands Opførsel, j kinev doedre sees den i et andet
 Lys. - Men j kan ikke noksom glæde mig over
 den Stemning der alligevel var kjendelig i hele
 Folket ved denne Leilighed; det har noget elskovs-
 ligt at see Fornemmer og Jæger saaledes at sam-
 les i een Fælles, og Mørmange droes ikke her af
 en reen To paa den Mand's Stærke, hvis Væker
 du maaker sig selvstændigt haad, haad Leilighed at see,
 eller fattedes Dannelsen til at fastaae. - Nei,
 Massen af Kunstene dannede en etkel & ree Møde,
 der vidst skulde lade Od falde om, at de stode den
 Mand ned. Men lang var de jære afferte Plaan-

værkerne og de Studerende sig; dog hvad jeg her
hæder andet over var Mors Lyd, der ingen Mængde
kunde paa i den store, delige Placemori, i den
jyndige Tone, der gik gennem Bløddstaden,
sede paa en raa Vinterdag. En mageløs Kirk-
ning gjorde den sorte, oplyste Kirke, der i fra
Daglyset traadte derind. Det Andtrik glemmer
j sigesædligt som Thoroaldsens mageløse Blødd
med Laur bestrandsen; som han laa der
minde de kan om Dante og Tasso, som man
sæe dem fremstillet. — Billedligt wdt
at vore Digtere ikke ved en saadan Begivenhed
kunde begynde sig til hede Productionen end
dem vi have seet. Mellem og et af X i Fæde.
kan det synes jeg bedst om; i seer de to sidste
Vers af det sidste. Jeg finder Grundtrips
Mithring meget cornisk, naar man siges ved
at læse disse Digte: men hvor Gud! kan de
so ikke lade være at kaste Luvs efter Man-
sen! — —

Daften forlader Meder Kallmøndberg, saa vi
kan vent hende her, ingen tidligt med Dit-
genen. —